

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 17Csp/152/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918203174
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Ďurková
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2019:7918203174.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Renátou Ďurkovou v spore žalobcu: O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. S. XXX/X, XXX XX U. nad R., právne zastúpeného: JUDr. Michal Michalovčík, advokát, Makovická 768/20, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752 zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. 8300044779 zo dňa 18.01.2012 uvedená v bode 8 ods. 8.1. v znení: Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy, uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 178,60 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 108,24 Eur v prípade ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. úveru 8300044779 zo dňa 18.01.2012 uvedená v bode 8 ods. 8.4 v znení: Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru, je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet dlžníka uvedený v čl. 2 žiadosti/zmluvy, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 354,23 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 354,23 Eur odo dňa 18.08.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému vydania rozhodnutia, ktorým by súd vyslovil, že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8300044779 zo dňa 18.01.2012, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, uvedená v článku 8, bod 8.1., uvedená v článku 8, bod 8.4., je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 354,23 Eur so zákonným úrokom z omeškania titulom bezdôvodného obohatenia a na náhradu trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 15.01.2012 bol žalobcovi oznámením žalovaného zo dňa 18.01.2012 schválený úver vo výške 1.200 Eur, so splatnosťou úveru 36 mesiacov, výškou mesačnej splátky 68,12 Eur, ročnou úrokovou sadzbou 70% a RPMN úveru vo výške 69,55%, čím medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom malo dôjsť k uzatvoreniu Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300044779 a poskytnutiu úveru. Žalovaný si v zmysle bodu 8. (Dohoda o poskytnutí služby), ods. 8.1. písm. a) Zmluvy o revolvingovom úvere na poskytnutý úver započítal sumu vo výške 178,60 Eur, ako odplatu za službu spočívajúcu v záväzku žalovaného ako veriteľa poskytnúť po splnení ďalších podmienok na žiadosť dlžníka možnosť odkladu splatnosť splátok úveru. Na základe uvedených skutočností bola žalobcovi z revolvingového úveru poskytnutá len suma vo výške 1.021,40 Eur a to napriek tomu, že úver bol schválený vo výške 1.200,- Eur. Zo strany žalobcu ako dlžníka bola žalovanému ako veriteľovi doposiaľ na vrátenie úveru zaplatená suma spolu vo výške 1.375,63 Eur. Podľa bodu 8. (Dohoda o poskytnutí služby), ods. 8.1. písm. a) Zmluvy o revolvingovom úvere, je predmetom dohody medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok (v Zmluve o revolvingovom úvere v ods. 8.1. až 8.6.) službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/ Zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu. Odplatná služba, spočívajúca v možnosti odkladu splatnosť splátok úveru v zmysle bodu 8. (Dohody o poskytnutí služby) Zmluvy o revolvingovom úvere, nebola medzi zmluvnými stranami dojednaná individuálne. Hoci úprava obsiahnutá v ods. 8.6. Zmluvy o revolvingovom úvere vzbudzuje dojem, že dohoda o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosť splátok úveru nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere, faktom je, že tvorí súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere a už samotným podpisom Zmluvy o revolvingovom úvere zo strany dlžníka by to znamenalo jej nevyhnutnú akceptáciu, bez faktickej možnosti vylúčenia takejto dohody. Dojednanie uvedenej odplatnej služby považuje za nekalé, najmä z dôvodu, že najmä z úpravy ods. 8. Zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že takáto zmluvná podmienka (o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru) platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadaniu o odklad splátok. Ďalej uviedol, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver a zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. a to podľa písm. c, f, k a preto je podľa § 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona bezúročná a bez poplatkov. Aj keby úver nebol bezúročný, v zmluve je uvedená výška 70 % ročne, pričom priemerné úrokové sadzby pri obdobných úveroch poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov, v januári 2012, a to vo výške 12,11 % p.a. Z uvedeného jasne vyplýva, že takéto dojednanie úrokov (takmer 6 - násobne vyššie) sa prieči dobrým mravom a v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka je toto neplatné. Na základe Zmluvy o revolvingovom úvere poskytol žalovaný ako veriteľ žalobcovi ako dlžníkovi na úver sumu vo výške 1.021,40 Eur. Žalobca doposiaľ na vrátenie úveru zaplatil žalovanému sumu vo výške 1.375,63 Eur. Nakoľko úver poskytnutý žalovaným žalobcovi je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi tým čo žalobca na tento úver doposiaľ plnil na vrátenie úveru a žalovaným skutočne poskytnutým plnením, t.j. sumu vo výške 354,23 Eur. Zároveň má za to, že v danom prípade sa na strane žalovaného jednalo a jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie, čo v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakladá desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe poukazuje tiež na ustálenú rozhodovaciu prax súdov v zmysle čl. 2 a nasl. CSP, v rámci ktorej súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie, vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu (bližšie napr. Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 19.03.2015, sp. zn. 21Co/72/2014, ďalej tiež Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 26.05.2015 sp. zn. 20Co/166/2014).

2. Žalovaný doručil súdu vyjadrenie k žalobe, kde uviedol, že popiera tvrdenia a návrh týkajúci sa dohody o poskytnutí služby. Podľa žalobcu Dohoda o poskytnutí služby predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko nebola individuálne dojednaná, bola podmienkou poskytnutia úveru. Namieta, že odplata sa platí bez ohľadu na to, či dlžník službu využije alebo nie, a teda bez primeraného protiplnenia. Občiansky zákonník v § 52a ods. 1 určuje: „Ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne.“ Pojem „individuálny“ znamená nielen reálnu možnosť spotrebiteľa určitú podmienku formulačne ovplyvniť, ale predovšetkým možnosť spotrebiteľa dosiahnuť, že takáto podmienka sa nestane súčasťou jeho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby to zmenilo jeho postavenie oproti tomu stavu, ak by podmienku prijal, teda ho nebude zaväzovať na základe jeho vlastného rozhodnutia a toto rozhodnutie nemá vplyv na možnosť uzavrieť (v tomto prípade) úverovú zmluvu za takých podmienok, ako keby podmienku akceptoval. V tejto súvislosti dáva žalovaný do pozornosti aj názor prezentovaný v odbornej literatúre Štandardné zmluvy, kde ohľadne výkladu pojmu individuálne dojednané sa uvádza, že za individuálne dojednané by mali byť považované nielen klauzuly, ktoré boli skutočne dojednané (na obsah ktorých mal spotrebiteľ skutočný vplyv), ale aj tie, ktoré mohli byť dojednané, ale spotrebiteľ nevyužil svoj vplyv na zmenu ich obsahu (teda tie, ktoré sa mohli stať súčasťou vzájomných vzťahov, ale zároveň nemuseli). Výklad tohto pojmu (pozn. obsahovo sa síce týkal rozhodcovskej zmluvy) sa ďalej uvádza takto: „Ustanovenie § 93b citovaného zákona (pozn. zákon č. 483/2001 Z.z.) ukladá povinnosť navrhnúť spotrebiteľovi rozhodcovskú doložku určitého obsahu a garantuje mu právo s takouto doložkou nesúhlasiť. Implicitne sa pritom vychádza z toho, že spotrebiteľ má možnosť uzatvoriť s bankou zmluvu rovnakého obsahu aj bez uzatvorenia rozhodcovskej doložky. Ak, a iba vtedy, ak takú možnosť spotrebiteľ skutočne má, tak bude dojednanie o rozhodcovskej doložke skutočne individuálne dojednané. Ak je ale odmietnutie rozhodcovskej doložky zo strany spotrebiteľa viazané na iné zmluvné podmienky v ostatných otázkach zmluvy, ktoré sú pre spotrebiteľa menej priaznivé, tak je spotrebiteľ nepriamo nútený rozhodcovskú doložku uzatvoriť.“ Ak by sa teda mal pojem individuálne dojednaný zovšeobecniť, potom je namieste záver, že ide o každé také ustanovenie, ktoré nielen naformuloval spotrebiteľ, ale predovšetkým také ustanovenie, ktoré síce vopred pripravil dodávateľ, ale spotrebiteľ mal možnosť ho nepriať, odmietnuť či anulovať bez toho, aby to malo za následok zhoršenie jeho postavenia v zmysle zániku zmluvy, jej neuzavretia a pod. Dohoda o poskytnutí služby je samostatným právnym úkonom, ktorého vznik nie je a ani nebol podmienkou pre vznik zmluvy o úvere, a teda v zmysle vyššie uvedeného má právnu povahu individuálneho dojednania, pričom odplata za jeho dojednanie nemôže byť započítaná do celkovej odplaty v súvislosti so spotrebiteľským úverom. Z bodu 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby („Veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník vyhlasuje, že túto Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojim podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami.“). Uvedené ustanovenie je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná. Tento fakt nielen zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj grafické rozlíšenie Dohody o poskytnutí služby od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Pritom priemerný spotrebiteľ (v zmysle definície bodu 18 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/29) t. j. osoba, ktorá je v rozumnej miere dobre informovaná, vnímavá a obozretná si na základe uvedených okolností je vedomý, že dohodu neuzatvára ani automaticky so zmluvou o úvere, že jej uzavretie vyžaduje samostatný súhlas s ňou a tiež aký je význam takejto dohody. Aj v prípade žalobcu bolo uzavretie dohody slobodné a dobrovoľné, vedel o jej význame, právach a povinnostiach z nej vyplývajúcich. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Predmetná odplata je cenou plnenia, čiže z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia úvaha o neprijateľnosti dojednania o tejto odplate je vylúčená. Ani cena plnenia, a to aj v zmysle výslovného znenia smernice Rady 93/13/EHS v článku 4 ods. 2, a ani dojednanie o nej nie sú neprijateľnou podmienkou. Uvedená dohoda bola dohodnutá ako individuálny právny úkon, ktorého využitie alebo nevyužitie vyplýva zo slobodnej vôle zmluvnej strany, v prospech ktorej bola dojednaná, teda dlžníka (tu žalobcu). Takéto dojednanie nemôže napĺňať skutkovú podstatu neprijateľnej zmluvnej podmienky (k tejto skutočnosti sme sa už vyjadrili vyššie v texte). Dohoda o poskytnutí služby a jej uzavretie predstavuje vo svojej podstate rovnakú

dohodu, akou je napríklad zakúpenie balíka televíznych programov, predĺženie záručnej doby nad zákonný rámec za odplatu a pod. Ak si spotrebiteľ kúpi určitý balík televíznych programov, telefónnych služieb alebo dohodne predĺženie záruky nad zákonný rámec, potom má zmluvný nárok na to, aby tieto služby využil. Dodávateľ je povinný za dohodnutých podmienok mu ich poskytnúť. Aj v tomto prípade má rovnaký nárok. Žalobca v dohode o poskytnutí služby sám vyhlasuje, že nie je podmienkou pre iný vzťah. Výška odplaty predstavuje dohodu o cene služby, a teda nie je v zmysle ust. § 53 ods. 1 OZ neprijateľnou podmienkou. Ustanovenie o predmete plnenia a cene plnenia nie sú zo zákona takými náležitosťami, ktoré by mohli byť posudzované ako neprijateľná podmienka. Predmet plnenia v tomto prípade predstavuje konkrétna služba vymedzená jej základnými vlastnosťami (čo ju tvorí, kedy sa poskytne, za akých podmienok a na základe iniciatívy konkrétnej osoby) a na strane druhej jej cena predstavuje odplatu za nadobudnutie práva túto službu využiť. Žalobca využil odklad splatnosti splátok č. 5, 6 a 7, teda reálne využil službu podľa teraz ním sporovanej dohody o poskytnutí služby. Podaný návrh je preto vecne nedôvodný a postup žalobcu odporujú dobrým mravom. V dobe, kedy žalobcovi dohoda vyhovovala, ju využil, v súčasnej dobe pre účely súdneho konania tvrdí opak. 3.) Žalobca tvrdí, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje zákonné náležitosti predpokladané zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré rozoberáme v nasledujúcich písmenách tohto bodu, v dôsledku čoho má byť úver bezúročným a bez poplatkov: a) Adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Pojem „predávajúci“ a pojem „veriteľ“ nie sú podľa zákona č. 129/2010 Z.z. synonymá a ani totožné pre označenie toho istého subjektu. Predávajúci je subjekt odlišný od veriteľa, pričom predstavuje osobu, ktorá spotrebiteľovi poskytuje tovar alebo službu a ktorých cena je financovaná zo spotrebiteľského úveru.

Podľa § 15 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 uvedeného zákona ods. 1 Zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok. Pri zmluvách, ktoré podľa odseku 1 tvoria obchodný celok, a) predávajúci tovaru alebo poskytovateľ služby je zároveň veriteľom alebo b) veriteľom je tretia osoba a 1. veriteľ využíva služby predávajúceho tovaru alebo poskytovateľa služieb pri uzatváraní alebo príprave zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo 2. konkrétny tovar alebo poskytnutie konkrétnej služby je výslovne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. (...) ods. 5 Ak došlo k zániku zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľ tovar vrátil predávajúcemu, predávajúci a veriteľ si navzájom vysporiadajú vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov bez účasti spotrebiteľa. Ak išlo o nevyžiadaný tovar, tak k takému vysporiadaniu postačí zánik zmluvy o kúpe tovaru bez toho, aby spotrebiteľ vrátil tovar predávajúcemu. Zo zákona jednoznačne vyplýva, že veriteľ a predávajúci sú odlišné osoby (inak by citované ustanovenia nemali žiadny význam a boli obsolétne, napr. § 15 ods. 5 upravujúci vyrovnanie veriteľ - predávajúci). b) Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Náležitosť „doba trvania zmluvy“ je v zmluve o revolvingovom úvere uvedená. Konkrétne sa uvádza v článku 9., ods. 9.1 Zmluvných dojednaní, podľa ktorého Táto Zmluva o RÚ sa uzatvára na dobu neurčitú ... Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, je potrebné uviesť, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úniijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3Cdo/146/2017 konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali

dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Túto skutočnosť potvrdila aj zmena zákona č. 129/2010 Z.z. od 01.05. 2018. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalovaného splnené - žalobca mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru a Splátkového kalendára). Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. c) Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splnenia. Zmluva obsahuje počet splátok (36), splatnosť splátky 20 deň. v mesiaci a výška splátky 68,12 Eur. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priraďujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie jednotlivých splátok, výklad podávaný žalobcom neobstoí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o nesprávnom výpočte RPMN. Údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Žalobcom predložený výpočet nezohľadňujúci všetky zákonom požadované premenné nemožno považovať za dôkaz preukazujúci správnosť jeho tvrdení. Nejde o výpočet podľa zákona č. 129/2010 Z.z., keďže postup podľa prílohy č. 2 - vzorca je iný, ako preukazuje žalobca. Zároveň žalobca vo svojom výpočte nesprávne uviedol výšku poskytnutého úveru keď z nej odrátať odplatu za poskytnutie doplnkovej a dobrovoľnej služby, ktorá sa do RPMN nezapočítava. Suma úveru vo výške 1.200 Eur bola v prospech žalobcu poskytnutá tak, že časť z tejto sumy bola súčasťou vzájomného vypořádania (kompenzácie) pohľadávok a časť vyplatená v prospech účtu žalobcu, a to v súlade so Zmluvou a Zmluvnými dojednaniami. Podľa ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Aj uzatvorenie prihlášky je voliteľné. Ak by teda žalovaný dokument vôbec nepodpísal, tento by nikdy nevznikol. Pokiaľ by odplata za poistenie bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Smernica Rady 2008/48/ES z 29.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS vo svojej Kapitole 1. čl. 3 písm. g) hovorí: „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že do RPMN sa započítava odplata za služby výlučne v prípade,

ak boli podmienkou získania úveru, čo v tomto prípade splnené nie je, nakoľko ide o dobrovoľné služby v zmysle článku I., bod 2 Dohody o poskytnutí služby. Žalovaný popiera tvrdenie žalobcu. Poskytnutím úveru je nielen to, čo sa vypláti na účet dlžníka. Ale každá suma poskytovaná na základe zmluvy a spôsobom, ktorý právna úprava ako spôsob splnenia záväzku poskytnúť úver pripúšťa. Ak by malo platiť tvrdenie žalobcu, že úverom je len suma jemu pripísaná na účet, tak pri zachovaní tohto prístupu potom v prípade refinančných úverov či úverov použitých na úhradu ceny tovaru alebo služby (kedy na účet spotrebiteľa sa neposkytuje žiadna suma) by nedochádzalo k poskytnutiu úveru, výška úveru by bola nula eur a teda v konečnom dôsledku by spotrebiteľ získaval plnenie, ktoré formálne je uhradené z úveru, ale žiadny úver by nedostal a teda by nemal mať ani záväzok ho vrátiť. Príklad úveru použitého na refinancovanie iných, starších úverov dokumentuje nesprávnosť tvrdení žalobcu. V takom prípade sú tieto staršie úvery uhradené a vyrovnané novým úverom tak, že prostriedky z nového úveru sú buď započítané so záväzkami zo starých úverov (ak ide o toho istého poskytovateľa úveru - toho istého veriteľa) alebo poukázané na účet iných subjektov (iných poskytovateľov úverov). Spotrebiteľ na účet neobdrží nič. Refinancovaním dochádza k zániku starých úverov - či už započítaním (ak ide o toho istého poskytovateľa - teda veriteľa aj zo starých úverov, a aj z nového úveru) alebo prevodom na účet. Refinancovaním sa teda spotrebiteľ zbaví záväzku zo starých úverov. Ak má platiť tvrdenie žalobcu, že úverom podľa zákona je výška skutočne poskytnutých prostriedkov, a tou je suma vyplatených prostriedkov (ako to tvrdí aj v tejto veci), tak by sa spotrebiteľ zbavil starých úverov (započítaním, prevodom na účet iného veriteľa) ale nevznikol mu už žiadny záväzok z nového úveru, keďže v zmysle tvrdenia žalobcu nedochádza k skutočnému poskytnutiu prostriedkov. Týmto poukazujeme na vecnú nesprávnosť a sčasti aj nelogickosť tvrdení žalobcu. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. ako spôsoby (formy) poskytnutia spotrebiteľského úveru predpokladá (po prijatí regulácie v tejto otázke od 23.12. 2015) pripúšťa prevod na platobný účet spotrebiteľa, prevod na účty iného veriteľa, započítanie na úhradu iných záväzkov spotrebiteľa, alebo poštovú poukážku. Právna regulácia popiera správnosť tvrdení žalobcu. Z uvedenej regulácie vyplýva, že spotrebiteľský úver môže byť poskytnutý vo forme úveru každým spôsobom, ktorý pripúšťa platné právo - s výnimkou poskytnutia v hotovosti. Čiže, arg. a contrario bezhotovostne, formou započítania a pod. Spotrebiteľské úvery sú často čerpané na účely refinancovania iných úverov, kedy sú prostriedky z úveru poskytované v prospech spotrebiteľa, ale reálne na účty iných veriteľov či úhradu iných záväzkov medzi tými istými subjektmi. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. Tvrdenie žalobcu o výške úveru preto odporuje zákonu č. 129/2010 Z.z., v ktorom sa v § 2 písm. l) uvádza, že ide o súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pojem „poskytnutie“ je chápaný širšie, ako to tvrdí žalobca. Aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Obdo V 47/2001 (ZSP 8/2004) Zmluvu o úvere charakterizuje záväzok veriteľa poskytnúť v prospech dlžníka peňažné prostriedky v určitej výške a záväzok dlžníka poskytnúť prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Naplnenie úverového vzťahu nie je podmienené priamym plnením dlžníkovi v hotovosti alebo bezhotovostným plnením na jeho účet v peňažnom ústave, ale poskytnutie peňažných prostriedkov môže mať aj formu plnenia záväzkov dlžníka priamo jeho veriteľovi v hotovosti alebo na jeho účet v peňažnom ústave. Dôkazy: - Rozpis vzorca RPMN 4. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o neprimeranosti výšky odplaty. Popierame aj tvrdenie žalobcu o výške odplaty, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje iného poskytovateľa úverov (za diametrálne odlišných podmienok schválenia, bonity, zabezpečenia atď.), navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy s poradovými číslami bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Finančným trhom sa rozumie „sústava subjektov finančného trhu, jeho nástrojov a transakcií (finančných investícií) s týmito nástrojmi a medzi týmito subjektmi. Pri tom ide o nepriame sprostredkované financovanie, ktorého rizikom je návratnosť finančných prostriedkov.“ resp. „je hmotne motivované, inštitucionálne organizované nakupovanie a predávanie peňazí.“(Sidak, M., Ďuračinská, M. a kol. Finančné právo. 1 vydanie. Bratislava. C. H. Beck. 2012) Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov -

bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonnodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako o 25 - 27 %. Uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016, v ktorého odôvodnení sa uvádza, cit.: „Administratívny strop odplaty pri spotrebiteľských úveroch bol zrušený spolu so zrušením zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý bol nahradený Zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zo dňa 09.03.2010, ktorý nadobudol účinnosť od 11.07.2010 a v časti novelizácie Občianskeho zákonníka účinnosť od 01.07.2010. Súčasťou navrhovanej právnej úpravy bola aj novelizácia Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Navrhované znenie § 53 ods. 6 sledovalo štandardizovanie a zjednotenie režimu posudzovania odplaty pri všetkých druhoch a formách požičiavania peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Zákon č. 129/2010 Z. z. upustil režim administratívneho stropu odplaty. Dôvodom pre nové znenie ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného od 01.07.2010 bolo to, že má ísť o spresnenie ukazovateľa, z ktorého sa vychádza pri posudzovaní primeranosti odplaty za spotrebiteľský úver. Údajovú bázu, pokiaľ ide o výšku odplaty, lehoty splatnosti, spôsoby zabezpečenia a objemy poskytnutých úverov na finančnom trhu, poskytujú hlásenia uverejňované štvrťročne ministerstvom financií na základe hlásení subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Z novelizovaného ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyplýva, že referenčné kritérium, podľa ktorého sa má posudzovať primeranosť, sa preniesla zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom ...“ Priemerná výška odplaty v danom období bola 44,57% a táto nebola v Zmluve podstatným spôsobom prevýšená. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o vrátení úveru vo výške 1.357,63 Eur a o vzniku bezdôvodného obohatenia v sume 354,23 Eur. Žalovaný eviduje splatenie úveru len vo výške 1.171,27, Eur.

3. Žalobca k vyjadreniu žalovaného doručil súdu dňa 21.11.2018 vyjadrenie, kde uviedol, že žalovaný sa v rámci svojej obrany snaží navodiť dojem, že Dohoda o poskytnutí služby bola podpisovaná osobitne, a keďže je graficky odlišná od ostatného obsahu Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom obsahuje ustanovenie - vyhlásenie veriteľa (bod 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby), z ktorého každému spotrebiteľovi má vyplývať oddelenosť od samotnej Zmluvy o revolvingovom úvere, jedná sa o samostatný právny úkon, ktorý má povahu individuálneho dojednania. Podľa názoru žalobcu sa v danom prípade jednoznačne jedná o tzv. typovú zmluvu (štandardná, formulárová), ktorá sa používa vo viacerých prípadoch, pričom za takéto treba považovať najmä predformulované znenia rôznych variant zmlúv. Možnosť žalobcu ako dlžníka formulačne ovplyvniť takúto formulárovú zmluvu, resp. takéto dojednanie je nereálna a zároveň aj možnosť odmietnutia je len zdanlivá, keďže podľa názoru žalobcu je toto (dojednanie v rámci Dohody o poskytnutí služby) súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere. Dohodu o poskytnutí služby, ani jednotlivé jej dojednanie nemožno považovať za individuálne dojednanie, a predovšetkým z dôvodu materiálnej disproporcie takto dodávateľom nanútenej služby a odplaty zaň (hrubej nerovnováhy), považuje takúto zmluvné podmienky za neprijateľné. Má za to, že Zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, vymedzenie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. c), f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (v znení platnom a účinnom k 15.01.2012), neobsahuje. Rozsudok SD EÚ vo veci C-42/15 nijakým spôsobom nebráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava požadovala dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, naopak, takáto povinnosť vyplýva z čl. 10 ods. 2, písm. c) Smernice, podľa ktorého zmluva o úvere uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere. Žalobca vo vzťahu k názoru žalovaného, že termín konečnej splatnosti úveru vyplýva zo Zmluvy o revolvingovom úvere viacerými spôsobmi, pričom konečná splatnosť je buď je vymedzená (i) určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu splátok a tiež, že (ii) vymedzenie spôsobom vyplývajúcim z článku 4, ods. 4.5 Zmluvných dojednaní - považuje za neurčité a nepostačujúce. Čo sa týka výkladu

predmetných ustanovení vnútroštátneho práva o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozpisu splátok, poukazuje na početnú judikatúru, a to napr. Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 20.04.2015, sp. zn. 11Co/127/2015; Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 28.06.2017, sp. zn. 7Co/99/2017; Rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 08.07.2015, sp. zn. 25Co/567/2014; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 25.06.2015, sp. zn. 6Co/61/2015; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 27.11.2014, sp. zn. 7Co/220/2014; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 25.04.2016, sp. zn. 8Co/113/2015; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 20Co/49/2015; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 25.02.2016, sp. zn. 21Co/117/2015. Tiež poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.02.2017, sp. zn. 9Co/47/2016 alebo na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.12.2016, sp. zn. 2Co/519/2015. Podobne, v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, nepriamy účinok smerníc znamená, že vnútroštátne súdy sú síce povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice, pričom tento výklad nie je absolútny (nejedná sa totiž o priamy účinok), ale je obmedzený určitým rozsahom a medzami, kedy vnútroštátne právo ostáva naďalej v platnosti, nemôže byť vypustené na úkor smernice, pričom vnútroštátny súd ho berie v plnom rozsahu v úvahu a vykladá ho. Pokiaľ žalovaný poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 (ďalej len „Rozsudok SD EÚ vo veci C-42/15“) a tiež na čl. 10 ods. 1, písm. h) Smernice Rady 2008/48 (ďalej len „Smernica“), podľa ktorého Úverová zmluva má obsahovať: „výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia;“ tak dáva do pozornosti aj čl. 10 ods. 1 písm. j) Smernice, podľa ktorého má úverová zmluva obsahovať: „ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, výpis, ktorý uvádza lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov;“. Rozsudok SD EÚ vo veci C-42/15 nijakým spôsobom nerieši rozpis splátky úverov bez amortizácie istiny a slovenská platná právna úprava, ktorá ukladá uvádzať v zmluve výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je v súlade s čl. 10 ods. 2, písm. h) a j) Smernice, podľa ktorého zmluva musí obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa (čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice) a ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, musí obsahovať výpis, ktorý uvádza lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich poplatkov (čl. 10 ods. 2 písm. j) Smernice), čomu zodpovedá, v zrozumiteľnej podobe, požiadavka slovenskej právnej úpravy na rozpis splátky v spotrebiteľskom úvere. Žalobca nesúhlasí s názorom žalovaného, keď tvrdí, že úver bol žalobcovi poskytnutý vo výške 1.200,- Eur, avšak rôznymi formami (spôsobmi), teda jednak formou peňažných prostriedkov vo výške 1.021,40 Eur poskytnutých priamo dlžníkovi a jednak tak, že časť vo výške 178,60 Eur bola súčasťou vzájomného vysporiadania (kompenzácie) pohľadávok medzi dlžníkom a veriteľom, čo de facto potvrdzuje, že takáto suma žalobcovi ako dlžníkovi nikdy reálne poskytnutá nebola, keďže bola „len započítaná“ na odplatu za službu, o ktorú žalobca ani nemal záujem (odplata na základe Dohody o poskytnutí služby).

Pokiaľ ide o posúdenie dojednania o úroku v Zmluve o revolvingovom úvere pre rozpor s dobrými mravmi, je toho názoru, že ročná úroková sadzba 70 % je v značnom rozpore s dobrými mravmi.

V rámci svojho vyjadrenia žalovaný spochybňuje výšku žalobcom uvádzanej úhrady žalovanému, pričom je to práve žalovaný, kto žalobcovi listom zo dňa 12.04.2018 potvrdil, že „K dnešnému dňu máte zo splátkového kalendára uhradených 20 splátok v 100 % výške. Splátku č. 21 máte uhradenú čiastočne vo výške 13,23 Eur“. Z uvedeného tak jednoznačne vyplýva, že suma uhradených splátok žalobcom žalovanému má predstavovať spolu 1.357,63 € (20 x 68,12 € + 13,23 €). Napriek pôvodne tvrdenému, žalovaný svoje pôvodné stanovisko mení s tým, že tvrdí, že ako „uhradené“ boli zaevidované aj tri tzv. odložené splátky (splátky č. 5, 6 a 7). Z pôvodného stanoviska však nijako nevyplýva, aby žalovaný pod slovným spojením „20 splátok“ mal na mysli práve prvých 20 splátok v zmysle splátkového kalendára, pričom správnosť žalobcom uvádzanej výšky zaplatenej sumy potvrdzuje aj samotné slovné spojenie použité žalovaným „20 splátok v 100% výške“. Práve z toho možno usúdiť, že sa nejedná o prvých v poradí 20 splátok, ale 20 splátok bez ohľadu na poradie, pričom zdôraznenie, že boli uhradené v 100 % výške, potvrdzuje skutočnosť, že sa musí jednať spolu o sumu 1.362,40 € (20 x 68,12 €). Žalovaný zároveň toto svoje protitvrdenie vo vzťahu k výške skutočných úhrad žalobcu nijako nepreukázal. Poukázal tiež na list žalovaného zo dňa 28.02.2018, ktorým žalovaný vyzýva zamestnávateľa žalobcu na dozrážanie sumy až 3.919,58 €, pričom zároveň uvádza, že do konca kalendárneho roka je potrebné zo strany žalobcu uhradiť sumu 1.825,84 €. Uvedené, ničím nepodložené sumy, resp. svojvoľné „manipulovanie“ s rôznymi výškami domnelého dlhu žalobcu voči žalovanému len potvrdzujú „klamlivé obchodné praktiky“ na strane žalovaného, čo len zvyrazňuje dôvodnú obozretnosť pri takomto manipulovaní nielen s výškou dlhu, ale tiež aj s výškou skutočného plnenia prijatého žalovaným od žalobcu.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 28.01.2019 k vyjadreniu žalobcu uviedol, že podľa interných záznamov týkajúcich sa uplatnenia odkladu splátok a toho, že sa tak dialo na základe žiadosti žalobcu poukazuje na dva súvisiace interné záznamy : 17.6.2012 Miroslav Hudák (71386): 16.06.2012, osobne kontaktoval: dlžník, >> klient bude prostredníctvom VFA uplatňovať odklad splátok 28.6.2012 odklad splátky číslo 5,6,7/2012 Dlhodobá PN Splátka č. 5 bola splatná dňa 20.06. 2012, č.6 dňa 20.07. 2012 a č. 7 dňa 20.08. 2012. K uvedeným dátumom neboli označené splátky uhradené ani žalobcom; zjavne preto, lebo vedel, že uplatnil právo na odklad splatnosti splátok a k odkladu splatnosti došlo.

K tvrdeniu o dohode o poskytnutí služby Okrem už uvedených skutočností vo vyjadrení k žalobe poukázal na to, že žalobca sám uviedol zástupcovi žalovaného pri komunikácii v júni 2012, že si uplatní právo na odklad splatnosti splátok. To, že uvedená dohoda bola posúdená aj ako zákonné a platné ustanovenie, a ďalej že náklady z nej nie sú súčasťou RPMN vyplýva napríklad z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoR/5/2016-14.

K tvrdeniu o rozpise splátky. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu o absencii výšky, počtu a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pretože podľa žalobcu nie je v zmluve výslovne rozpísané, v akej časti zo sumy splátky je splátka istiny, v akej splátka úroku a v akej výške splátka prípadných poplatkov, toto tvrdenie žalobcu je v rozpore so zákonom, a tiež súdnou praxou Najvyššieho súdu SR a Súdneho dvora EÚ.

K tvrdeniu o neuvedení konečnej splatnosti žalovaný uvádza, že z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.

K predformulovanému zneniu zmluvných dokumentov. Predformulované znenie spotrebiteľských dokumentov je prirodzenou súčasťou úverových produktov a všeobecne všetkých spotrebiteľských vzťahov.

5. Súd vykonal dokazovanie písomnými podaniami strán, vyjadrením zástupcu žalobcu, listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav veci:

6. V konaní bolo zistené, že žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300044779 dňa 18.01.2012, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.200 Eur. Táto skutočnosť vyplýva zo samotnej zmluvy o úvere, ako aj z podaní strán sporu. Žalobca sa zaviazal celkovo vrátiť 2.452,32 Eur v 36 splátkach vo výške 68,12 Eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 70% a RPMN 69,55%. V zmluve absentuje údaj o termíne splatnosti prvej splátky, nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti úveru.

7. Podľa článku 8., bod 8.1. Zmluvy, predmetom tejto dohody o poskytovaní služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy, uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok vo výške 178,60 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 108,24 eur v prípade ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby.

8. Podľa článku 8., bod 8.4. Zmluvy, odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru, je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby, veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. zmluvných dojednaní žiadosti./zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa článku 8.1. písm. b) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet dlžníka uvedený v čl. 2 žiadosti/zmluvy.

9. Podľa § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

10. Podľa § 298 ods. 1 CSP, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

11. Podľa § 298 ods. 2 CSP, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

12. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

13. Podľa § 8 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

14. Podľa § 8 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

15. Podľa § 52 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) platného a účinného v rozhodnom období, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

16. Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

18. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Podľa čl. 3 bod. 1 Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe dôvery.

21. Súd v dane právnej veci vychádzal z toho, že medzi stranami sporu bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné stanovnenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

22. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Ustanovenie § 53 ods. 1, veta druhá predstavuje cestu na širšiu súdnu ochranu spotrebiteľa aj vo vzťahu k esenciálnym zložkám zmluvy.

23. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

24. Vzhľadom na charakter sporu je potrebné uviesť, že práve spotrebiteľské právo je určené na efektívne zamedzenie používania neprijateľných podmienok. Vychádzajúc zo znenia čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, Politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa, a znenia čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane hospodárskych záujmov spotrebiteľov. V rámci politiky Európskej únie je sledovaný cieľ vytvorenia regulatívneho rámca na to, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe zmluvných podmienok v súlade s drobnými mravmi a bola tak zachovaná fiduciárna podstata záväzkového vzťahu medzi ním a spotrebiteľom. Spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných

podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

25. Pri žalobe o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky súd neskúma naliehavosť právneho záujmu, keďže ide o osobitný druh žalôb vyplývajúci z právneho predpisu, v danom prípade z § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

26. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch).

27. Z vymedzenia zmluvných podmienok v žalobnom návrhu, z prebiehajúcich súdnych konaní vedených proti žalovanému je súdu známe, že sa jedná o zmluvné podmienky ktoré v rovnakom znení používané zo strany žalovaného už boli rozhodnutiami súdov a to nie len prvoinštančných, ale súdov odvolacích, určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán sporu na úkor spotrebiteľa.

28. Žalovaný žalobcovi v zmysle napadnutých zmluvných podmienok ešte pred poskytnutím úveru na jeho poskytovanú sumu započítal sumu 178,60 eur ako poplatok za to, že ak by snáď niekedy v budúcnosti žiadal o odklad splátok, aj to až pri splnení ďalších podmienok (stanovenej doby práceneschopnosti alebo skončenie pracovného pomeru) povolí mu odklad, ale maximálne troch splátok a to všetko za poplatok 178,60 eur pri úvere 1.200,- eur. Ide o hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov spornej dohody v neprospech spotrebiteľa. Skutočnosť, že právna úprava explicitne nelimituje výšku poplatku neznamena, že žalovaný je oprávnený požadovať jeho zaplatenie v ľubovoľnej výške. Dojednanie o poplatku podlieha prieskumu vo svetle princípu dobrých mravov, civilnoprávnej úžery a v neposlednom rade prieskumu v zmysle ust. § 53 Občianskeho zákonníka. Poplatok vo výške dosahujúcej takmer polovicu sumy poskytnutého úveru nemôže ani pri najlepšej vôli predstavovať výdavky spojené s administratívnou činnosťou. Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania v štandardnej formulárovej zmluve, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

29. Okrem toho predmetné zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ju aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využívaním za poplatok), ale je formulovaná tak, že za službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 178,60 eur. Mesačná splátka je vo výške 68,12 eur. Za odklad troch splátok, t.j. splátok vo výške 204,36 eur, spotrebiteľ by mal podľa dojednania vopred, t.j. už pri uzavretí zmluvy, uhradiť poplatok vo výške cca samotného súčtu odložených splátok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná.

30. Súd dospel k záveru, že sporná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Súd zdôrazňuje, že platí prezumpcia práve o tom, že neprijateľná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná ako to vyplýva z 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súd preto vyhodnotil ustanovenie podmienok uvedených v bodoch 8.1. a 8.4. predmetnej zmluvy o úvere ako neprijateľné zmluvné podmienky tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a v tejto časti žalobe vyhovel.

31. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

32. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

33. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodhodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

34. Na základe vykonaného dokazovania je nepochybné, že strany sporu uzatvorili dňa 15.01.2012 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300044779, ktorou žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.200 Eur a žalobca sa tento zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach po 68,12 Eur. Na základe uvedenej zmluvy žalovaný zaslal žalobcovi oznámenie o schválení úveru.

35. Z predloženej zmluvy nepochybne vyplýva, že ide o typovú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy a v zmysle Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným žalobkyni túto charakteristiku spĺňa, žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti poskytol žalobcovi ako fyzickej osobe úver, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca pri uzatváraní tejto zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by jej bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania, a z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Zo samotnej zmluvy je ďalej zrejmé, že žalobca nemohol individuálne ovplyvniť jej obsah, bola už vopred pripravená na predtlačnom formulári, nakoľko sa uzavierala vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností zmluvné dojednania, ktoré rovnako žalobca ovplyvniť nemohol, nakoľko taktiež boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov.

36. Ako už bolo uvedené, zmluva o revolvingovom úvere je nepochybne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Tento zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy ustanovoval v § 9 podstatné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, a to že zmluva musí okrem iného obsahovať konečnú splatnosť úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov pod následkom bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru v prípade ich absencie. Preskúmaním zmluvy uzatvorenej stranami sporu mal súd za preukázané, že vyššie uvedené údaje v zmluve absentujú. Zo samotnej zmluvy nevyplýva ani splatnosť jednotlivých splátok a ako termín konečnej splatnosti je uvedený iba údaj 36 mesiacov, pričom súd má za to, že termín konečnej splatnosti musí byť vyjadrený konkrétnym dátumom a nie len udalosťou závislou od vôle zmluvnej strany. To isté platí aj o splatnosti jednotlivých splátok, teda zo zmluvy musí jednoznačne vyplývať konkrétny deň v mesiaci, kedy je platná splátka úveru. Hoci termín konečnej splatnosti ako aj samotná splatnosť jednotlivých splátok vyplýva z oznámenia žalovaného o schválení úveru, toto oznámenie nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou.

37. Okrem toho žalovaný uzatvoril s žalobcom zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej mu poskytol sumu 1.200 Eur, a to pri ročnej úrokovej sadzbe 70%, pričom súd považuje túto zmluvu v časti dohodnutých úrokov považuje za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Neprimerane vysoké úroky dojednané pri zmluve o spotrebiteľskom úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Požiadavka na neprimerané zmluvné úroky môže za istých okolností v sebe obsahovať i skutkovú podstatu trestného činu úžery, kedy dohoda o neprimeraných úrokoch je neplatná pre rozpor so zákonom, alebo v iných prípadoch pre rozpor s dobrými mravmi.

38. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vzhľadom na rozhodujúce okolnosti starostlivo posúdil, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade alebo v rozpore s dobrými mravmi. Pri dojednávaní úrokov zo spotrebiteľského úveru koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje od dlžníka (spotrebiteľa) primeraný úrok, teda primeranú odmenu za užívanie poskytnutej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ poskytoval úvery za neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov. Uvedené konštatoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 26.4.2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011, keď uviedol, že neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

39. Podľa priemerných úrokov z úverov obchodných bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska v mesiaci január 2012 bol pri nových spotrebiteľských úveroch so splatnosťou 1 - 5 rokov priemerný úrok vo výške 12,11% ročne. Zo zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva medzi stranami dohodnutá ročná úroková sadzba 70%, čo predstavuje viac ako 6-násobok priemerných úrokov vyberaných bankami pri obdobných spotrebiteľských úveroch. Takto dohodnutá výška úroku podstatne prevyšuje priemerné úroky uplatňované v rovnakom čase bankami. Z uvedeného dôvodu považoval súd dohodnutú výšku úroku z úveru za v rozpore s dobrými mravmi.

40. Súd dospel k záveru, že v zmluve chýbajú podstatné náležitosti vyžadované zákonom a z toho dôvodu je zmluva bezúčinná a bez poplatkov, preto dospel aj k záveru, že na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný mal nárok len na vrátenie sumy skutočne poskytnutých finančných prostriedkov. Žalobca na predmetnú Zmluvu o úvere uhradil sumu 1.375,63 Eur, ktorú skutočnosť mal súd preukázanú. Žalobca poskytol žalovanému úver 1.021,40 Eur po odrátaní sumy 178,60 Eur, ktorú si žalobca započítal na poskytnutý úver. Žalovaný sa na jeho úkor obohatil o sumu 354,23 Eur a je povinný ju žalobcovi vydať.

41. Súd zaviazal žalovaného zaplatiť úrok z omeškania v zmysle návrhu žalobcu, nakoľko povinnosť vydania bezdôvodného obohatenia vzniká na základe zákona a nie je viazaná na splnenie žiadnych úkonov účastníkov zmluvného vzťahu, napr. ani výzvy podľa § 563 OZ. Žalovaný teda bol povinný bezdôvodné obohatenie vydať dňom vzniku bezdôvodného obohatenia a preto omeškanie v zmysle návrhu žalobcu - odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému 18.08.2018, bol dôvodný (žaloba doručená 17.08.2018).

42. Sadzba úroku omeškania bola priznaná podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 NV SR č. 87/1995 Z.z., uplatnená sadzba úroku z omeškania neodporovala uvedeným zákonným ustanoveniam.

43. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalobca bol v konaní úspešný, súd rozhodol, že má nárok na náhradu trov konania v pomere 100 % voči žalovanému. V súlade s § 262 ods. 1 CSP súd rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, o ich výške podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Trebišov (§ 362 ods.1 CSP).

Podľa ust. §-u 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. §-u 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. §-u 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.